

zání se určitě přihlásí. A jak jsem ho znala, nezůstane to jenom při něm. Co na tom, že ho pád diskvalifikoval, taková maličkost ho nikdy nezastavila.

Zpoza větví nedalekého smrku se zableskly dva jasné fáborky – žlutý a modrý. Finn, který statečně stál na nejvrchnějších větvích, s nimi energicky mával. Příští rok mu bude patnáct a bude se aktivně účastnit závodu. Nebylo mi ho líto.

Byla jsem ještě mladší, když mě k tomu donutili.

„Zdá se, že Fergus a Conor jsou diskvalifikováni pro pád do řeky!“ kovový zvuk tlampače doléhal až k nám, stejně jako zklamané hučení vesničanů, kteří si vsadili na Conora. Z blízké koruny v ten moment vzlétlo hejno ptáků.

Zabořila jsem nehty silněji do kůry, až jsem na konečcích prstů ucítila lepkavou smůlu. Rozhlédla jsem se po okraji lesa. Široko daleko jsme jediným narušitelem byli jen my. Hvozd tiše přihlížel tradičnímu měsíčnímu honu na démona, kterého jsem pro naše drahé závodníky musela nejdřív vypátrat a lstí přivést až ke hranici. Mohla bych ho klidně zabít sama a následně si prostě vybrat démonobijce, se kterým se dnes vyspím, ale ne.

To by bylo proti *tradici*.

Řetěz v mé pravé ruce sebou prudce cukl a zpod smrku se ozvalo zmučené zaúpění. Shlédla jsem na stvoření s nepřírozeně vytáhlou zkroucenou postavou a pařáty delšími než ostří dýk. Upíralo na mě velké černé krví podlité oči. Neklidně oddechovalo. Stříbrné okovy ho tížily. Magie přikovávala k zemi. Nebýt jich, okamžitě by se mi pokusil rozdrásat hrdlo. Měla bych se ho bát, ale necítila jsem strach.

Vlastně jsem necítila už vůbec nic.

Ohlédla jsem se k pěti závodníkům. První tři balan-

covali na padlém kmeni nad řekou. Seamus pořád vedl. Přeběhl ho nejrychleji z nich – pravděpodobně ho popoháněl strach, aby nespadol do vody. Skutálet se ze srázu byla jedna věc, ale přímý pád do řeky plné kamenů nemusel dopadnout nejlépe.

Seskočil z kmene a na tváři se mu usadil vítězný úsměv, který nezračil nic dobrého.

Takže dnes večer budu muset orgasmus opět předstírat. Báječné.

Moje spílání ale přehlušil tichý hluboký smích. Chloupky se mi naježily. Tělo okamžitě reagovalo. Srdce mi najednou bilo jako splašené.

Obezřetně jsem se přikrčila. Byl blízko. Slyšela jsem ho, jako kdyby jeho majitel stál přímo vedle mě. Nehty se mi proměnily v drápy, když zajely hlouběji do kůry. Rozhlížela jsem se kolem. Nikde nikdo. Jen Finn mával opodál dalším praporkem, když závodník s křikem spadl do vody.

Jakmile to uvězněný démon uslyšel, jako kdyby do něj vjela nová síla. Vzpínal se, cloumal řetězy, ale sotva byl schopen tlapy přiložit ke kmeni, už mu je kouzlo strhlo k zemi. Zpražila jsem ho pohledem. Ten temný smích mu rozhodně nemohl patřit. Nižší druh jako on byl sotva schopen skřeku, natož zvuku, který byl bezesporu lidský.

Nebo *téměř* lidský. Srdce se mi při té myšlence hlasitěji rozbušilo. Bleskově jsem se rozhlédla ke vzdálené tribuně za okrajem lesa plné vesničanů. Hotová démonská hostina.

Pokud se na okraj Hvozdu zatoulala temná bytost a podařilo se jí uniknout mé pozornosti, musela jsem jednat rychle.

Bez dalšího rozmyšlení jsem trhla řetězem, nakreslila konečky prstů runy ve vzduchu a pronesla tiché